

Arrest

nr. 104 655 van 7 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker, S. M.

"A. Feitenrelaas

U, een Kazachs staatsburger van Kazachse origine, bent afkomstig uit Almaty, Kazachstan. U verblijft samen met uw vrouw, M. T. (O.V. X) in België.

Sinds mei 2008 was u lid van de communistische partij in uw land van herkomst.

Omwille van een geschil in 2009 met deze partij, zette u zichzelf op non-actief en zocht u op het internet naar personen die uw politieke visie deelden.

Eind november, begin december 2009 leerde u enkele mensen kennen op een forum, en jullie, onder leiding van K. D., richtten een groep op zonder naam met een kern van vijf personen. Deze groep streed voor de rechtstaat in Kazachstan, door het meedoen en organiseren van meetings.

Na deze meetings, zoals op 17 december 2009 en 10 januari 2010, werd u aangehouden.

U verklaart dat uw asielproblemen begonnen na een meeting op 13 maart 2011, waaraan u samen met de andere leden van uw groep, deelnam. Samen met anderen werd ook u gearresteerd. U werd enkele uren gearresteerd en geslagen waarna u vrijgelaten werd. Één van uw groepsleden, K. T. bleek verdwenen te zijn. Twee dagen later werd u gebeld door de moeder van I. B., eveneens een groepslid, en zij vertelde dat haar zoon was aangehouden en beschuldigd werd van drugshandel.

Die dag vond er ook een huiszoeking plaats in uw appartement, toen enkel uw moeder aanwezig was.

's Nachts werd u gebeld door groepslid O. A. en hij vertelde u dat hij u valselijk had moeten beschuldigen van drugsfeiten. U belde vervolgens groepsleider D. op maar zijn vriendin vertelde u dat ook hij werd opgepakt.

U vluchtte samen met uw vrouw naar een naburig dorp, Uznagatsj.

Op 7, 8 of 9 april 2011 werd uw moeder bezocht door mensen in burger die vroegen naar u.

Op 10 april 2011 werd u ook opgebeld door een onbekende die u bedreigde.

Uw vrouw had in het verleden eveneens problemen waarvoor zij in België op 17 september 2009 asiel aanvraagde bij de Belgische asielinstanties. Zij zou het slachtoffer van de Kazachse autoriteiten geweest zijn nadat zij de rellen in China in 2009 had gezien en gefilmd.

Op 18 november 2009 keerde zij vrijwillig terug aangezien ze heimwee had en haar vader ziek was.

Ze verbleef uit voorzorg enkele maanden in Bishkek, Kirgizië alvorens in juni 2010 terug te keren naar Almati.

Op 30 april 2011 vertrok u per trein tot Moskou en verder tot Minsk. Van daar kwam u per wagen tot België.

Op 5 mei 2011 kwam u aan in België en diende de volgende dag uw asielaanvraag in. Sindsdien kwam u te weten dat de autoriteiten bij uw thuis langs kwamen van mei tot juli 2011.

B. Motivering

U vreest dat u, net zoals de andere groepsleden, opgepakt zal worden bij een eventuele terugkeer naar Kazachstan omwille van uw politieke activiteiten.

Het Commissariaat-generaal twijfelt er niet aan dat u enigszins politiek actief was in uw herkomstland.

Echter, de redenen voor uw vertrek uit Kazachstan, en de problemen die hiertoe de grondslag vormden, bleken weinig aannemelijk en ongeloofwaardig te zijn, en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst is er een uiterst opmerkelijke en ernstige tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw betreffende het begin van uw concrete problemen, namelijk de meeting op 13 maart 2011, aan het licht gekomen.

U verklaart dat u na deze meeting gedurende enkele uren aangehouden werd door de Kazachse autoriteiten. (CGVS p. 20) U zou rond 22u-23u diezelfde dag vrijgelaten zijn. (CGVS p. 20 en 27) K. D. wachtte op u in een auto en hij bracht u naar huis. (CGVS p. 21)

Uw vrouw daarentegen geeft een andere versie van deze feiten.

Zo verklaart zij dat u gedurende een drietal dagen niet thuiskwam. (CGVS vrouw p. 8) Na drie dagen zou u te voet naar huis gekomen zijn. (CGVS vrouw p. 8)

Het Commissariaat-generaal tilt zwaar aan deze opmerkelijke tegenstrijdigheid, temeer gezien het belang van deze meeting en de daaropvolgende arrestatie. U verklaart immers dat uw asielproblemen begonnen zijn na deze meeting, hetgeen rechtstreeks resulteerde in uw vlucht uit het land.

Verwacht kan dan ook worden dat echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, overeenkomstige verklaringen kunnen afleggen over kernelementen van hun asielrelaas, waartoe de duur van een arrestatie gerekend kan worden.

Uw vrouw werd geconfronteerd met dit wezenlijk verschil in tijdsduur waarop zij stelt dat u toch lang afwezig was in maart. (CGVS vrouw p. 11)

Deze uitleg voor dergelijk ernstige ongerijmdheid is niet afdoende.

Het Commissariaat-generaal tilt zwaar aan deze tegenstrijdigheid gezien het belang en de gevolgen van deze meeting, zijnde het begin van uw concrete problemen en de oorzaak van uw vertrek.

Uw geloofwaardigheid wordt door deze tegenstrijdigheid ernstig aangetast.

Bovendien moet opgemerkt worden dat uw gebrekkige kennis over essentiële onderdelen van uw asielrelaas en uw houding in dit verband allerm minst in overeenstemming te brengen zijn met uw verklaarde vrees voor vervolging in uw land van herkomst.

U verklaart dat na deze meeting op 13 maart 2011 verschillende groepsleden problemen kenden. Echter, u blijkt hierover slechts geringe informatie te bezitten, en uw houding hieromtrent blijkt eveneens eerder laks te zijn, hetgeen moeilijk verenigbaar is met de ernstige vrees die zou koesteren ten aanzien van uw thuisland.

Zo bleek T. K. na de arrestatie verdwenen te zijn.

U stelt dat zijn ouders op zoek gingen naar hem, de verschillende stappen die zij ondernomen hadden kan u echter niet weergeven. (CGVS p. 21)

U weet niet wat er met uw vriend A., die u gebeld had en vermeldde dat hij u valselijke had moeten beschuldigen van drugsfeiten, die dag effectief gebeurd is, u kan het slechts vermoeden. (CGVS p. 23)

U hebt vernomen dat hij momenteel in Oost-Europa zou zitten. (CGVS p. 24)

Wanneer hij naar daar vertrokken is, weet u niet. (CGVS p. 24) U kan tevens niet zeggen of A. na die bekentenis nog problemen gehad heeft, u was toen niet meer in Kazachstan en u heeft geen contact meer met hem. (CGVS p. 24)

Ook in verband met groepsleider, K. D., blijft u vaag. U stelt enkel dat hij verdween en dat u nadien geen informatie over hem heeft. (CGVS p. 24)

Wederom twijfelt het Commissariaat-generaal aan de ernst en de geloofwaardigheid van de problemen die u en uw vrienden kregen na de meeting op 13 maart 2011.

Gezien het feit dat deze groep reeds in 2009 werd opgericht en gezien het feit dat deze groep slechts een kern van vijf personen bevatte, mag redelijkerwijze verwacht worden dat u meer interesse zou hebben in de gearresteerde of verdwenen groepsleden en hierover tenminste op extensieve wijze getracht zou hebben informatie te bekomen.

U stelt dat u vanuit uw onderduikadres in Uznagatsj iedereen probeerde te bereiken maar dat alle telefoons afgesloten bleken. (CGVS p. 24)

Deze uitleg is echter niet afdoende. Het Commissariaat-generaal kon redelijkerwijs verwachten dat u, indien deze telefoons afgesloten zouden zijn, bijvoorbeeld via uw kennissen of familieleden meer concrete en duidelijke informatie zou trachten te verkrijgen betreffende de arrestaties of verdwijningen. Uw groep bevatte slechts een handvol mensen waarvan u de enige bent die nog niet verdwenen of gearresteerd werd.

Verwacht kon dus worden dat u meer inspanningen zou leveren om dergelijk essentiële informatie te bekomen, gezien de vriendschap die u had met deze personen en temeer gezien de soortgelijke problemen waarin jullie allen verzeild geraakt waren.

Vaagheid kenmerkt ook uw reisroute.

Zo kon u niet vertellen via welke landen u gereisd bent na aankomst in Wit-Rusland of via welk land u de Schengenzone bent binnengekomen. (CGVS p. 13)

U verklaart dat er een vals paspoort met vals visum aan u werd gegeven. (CGVS p. 11) Echter, welke gegevens in het paspoort stonden, weet u niet, noch heeft u enige informatie betreffende het visum. (CGVS p. 11)

Hoe deze documenten geregeld werden door uw passeur, Al., weet u niet. (CGVS p. 11)

De familienaam of nationaliteit van Al., kan u niet weergeven. (CGVS p. 14)

Bovendien bleek u aan een bepaalde grenscontrole problemen gehad te hebben, waar dat was weet u niet. (CGVS p. 14)

U kon tot slot geen documenten ter staving van uw reisweg voorleggen, noch werden er enige afspraken gemaakt met uw chauffeur voor in het geval van eventuele controles. (CGVS p.14).

Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van deze reis. Ook in het opzicht van de passeur, die in uw geval illegaal, met behulp van valse documenten, personen de grens over smokkelde, is het van vitaal belang dat u dergelijke details kon weergeven om het risico op ontdekking te minimaliseren. Opnieuw hollen uw vage verklaringen uw algehele geloofwaardigheid uit.

Wat betreft de problemen die uw vrouw gekend zou hebben, ontstaan voor jullie huwelijk, met betrekking tot haar aanwezigheid bij de rellen in China in 2009, en waarvoor zij op 17 september 2009 asiel aanvraag bij de Belgische asielinstanties, wenst het Commissariaat-generaal het volgende op te merken.

Het Commissariaat-generaal heeft zware twijfels bij de ernst en de geloofwaardigheid van de problemen die uw vrouw met de Kazachse Nationale veiligheidsdienst en onbekende Chinezen gehad zou hebben. Immers, op 18 november 2009 keerde uw vrouw vrijwillig terug naar uw herkomstland, nadat ze haar asielprocedure in België stopzette. Volgens uw vrouw omdat ze naar haar ouders verlangde, haar vader was ziek. (CGVS vrouw p. 4)

Na enkele dagen in Almati gebleven te zijn, verbleef uw vrouw vervolgens een half jaar in Bishkek, waarna ze terugkeerde naar Almati. (CGVS vrouw p. 4)

Vooreerst wordt de vrees van uw vrouw met betrekking tot deze problemen ondermijnd door haar vrijwillige terugkeer. Indien zij daadwerkelijk gevreesd zou hebben voor haar leven, is het weinig waarschijnlijk dat zij na twee maanden haar asielprocedure zou stopzetten, omdat zij heimwee bleek te hebben.

In ieder geval bleken er, volgens haar verklaringen, geen incidenten meer te zijn voorgevallen in verband met haar eerdere problemen, sinds haar terugkeer naar Kazachstan. (CGVS vrouw p. 11)

U verklaart weliswaar dat uw problemen vermoedelijk ook het gevolg zijn van de eerdere problemen van uw vrouw (CGVS,p.28), maar u kan dit vermoeden niet staven met objectieve elementen.

U verklaart uw vermoeden door te wijzen op de disproportionele vervolging op u in vergelijking met uw laag politiek profiel en engagement (CGVS,p.28).

U kan echter geen concrete aanwijzingen geven hiervoor, en nergens worden de problemen van uw vrouw vermeld door de vervolgers.

Uw vermoeden is verder onaannemelijk omdat uw vrouw zelf na januari 2010 geen problemen meer heeft gekend, en omdat het de vervolging op de andere leden van uw politieke vriendengroep niet verklaart.

Wegens het ontbreken van enige concrete problemen in verband met de redenen van haar eerste asielaanvraag, kunnen ook deze problemen dan ook geen recht geven op het verkrijgen van enige internationale bescherming.

Tot slot kunnen de documenten die u voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen.

Uw Kazachs en Belgisch rijbewijs, uw geboorteakte, diploma, visitekaartje van uw werk, een document in verband met uw werk, een document in verband met uw individueel nummer, uw huwelijksakte, het rijbewijs van uw vrouw en de geboorteakte van uw dochter bewijzen op voldoende wijze uw identiteit en werkverleden, hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal.

Het internetartikel van 17 december 2009 (document 12A) stelt enkel dat er, naast de algemene optocht van 17 december 2009, ook een optocht van agressieve jongeren was die dag.

Er werd niet in duidelijk gemaakt wie die jongeren waren, enkel dat erop het einde van de optocht een korte confrontatie was met de autoriteiten en dat er arrestaties waren.

Het volgende internetartikel (document 12B), eveneens van 17 december 2009, gaat algemeen over de optocht die georganiseerd werd op die dag. U hebt aan deze meeting niet meegedaan. (CGVS p. 11)

Na het verhoor stuurde u ook nog een cd met bewijzen van uw groepsactiviteiten, en drie internetartikels.

Het eerste internetartikel gaat algemeen over het feit dat het verbod van activiteiten van de communistische partij werden verlengd voor een jaar.

Het tweede artikel van Wikipedia gaat over het feit dat er twee verschillende communistische partijen zijn: namelijk de communistische volkspartij van Kazachstan, en de communistische partij van Kazachstan, wiens activiteiten werden stopgezet.

Het derde artikel, vermoedelijk gedateerd op 16 november 2010, stelt dat leden van beide communistische partijen aanwezig waren op de herdenking van de Oktoberrevolutie.

U verklaart dat u aanwezig was op deze herdenking.

Ene M. wordt genoemd in het artikel, als zijnde lid van het hoofdbureau van 'Sar Arkoy', aanwezig op deze herdenking. Er werd geen melding gemaakt van enige problemen tijdens deze herdenking.

Tot slot zijn erop de CD die u na het interview verzonden heeft, vier filmfragmenten te zien. Eén fragment laat een manifestatie van enkele personen zien. De politie onderbreekt deze manifestatie, door de betogers een pamflet met de wetsartikels hieromtrent te laten zien. Een persoon, niet u, wordt opgepakt. U werd in dit fragment niet herkend.

Het andere fragment toont een persoon, ene S. T. die zich aanmeldt bij de politie om op provocerende wijze klacht in te dienen.

Dan is er nog een video van een meeting in januari 2010 waarbij de politie de manifestatie verdrijft, wederom werd één persoon, niet u, meegenomen.

Tot slot is er een nieuwsfragment van 30 januari 2010 waarbij een persoon, niet u, een speech geeft in verband met het afgeven van territorium aan China door de Kazachse autoriteiten. De politie probeert in dit fragment de oppositie te verdrijven.

Zoals in het begin van deze beslissing gesteld werd, twijfelt het Commissariaat-generaal niet dat u politiek actief was in uw herkomstland.

Echter, dit is, in casu, niet voldoende om internationale bescherming te verkrijgen.

Zoals in deze beslissing werd uitgelegd, werd er ten eerste getwijfeld aan de problemen die u gekregen zou hebben maart 2011, volgens u het begin van uw asielproblemen en de reden van uw vlucht uit uw herkomstland. (CGVS p. 18)

Deze videofragmenten en artikelen die u neerlegt, hebben vooreerst geen betrekking op de problemen van maart 2011, bijgevolg kunnen zij niet als rechtstreeks begin van bewijs hiervan gezien worden. Ook werd u nergens herkend in één van deze fragmenten. Uw achternaam kwam eenmaal voor in een artikel met betrekking tot een herdenking, zonder dat er sprake was van enige problemen tijdens deze gebeurtenis.

De documenten die u neerlegt zijn bijgevolg niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen.

Bijgevolg kan erop basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert.

Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster, M. T.

"A. Feitenrelaas

U, een Kazachs staatsburger van Oezbeekse origine, bent afkomstig uit Almaty, Kazachstan. U verblijft samen met uw man, S. M. (O.V. 6.490.750) in België.

In uw thuisland was uw man lid van de communistische partij, maar kon zich na een geschil niet vinden in hun politieke visie. Hij besloot vervolgens een groepje op te richten van mensen die eveneens politiek geïnteresseerd waren.

Op zijn verjaardag, in december 2009, werd uw man tijdens een meeting opgepakt.

Hetzelfde gebeurde na een meeting op 10 januari 2010.

In maart 2011 nam uw man, samen met vrienden, deel aan een manifestatie. De politie kwam tussen en uw man werd afgevoerd. Na drie dagen kwam hij terug thuis. Een vriend van uw man, T., was spoorloos verdwenen. Op een zeker dag werd uw man vervolgens door een andere vriend, A., opgebeld. Hij waarschuwde uw man dat hij gearresteerd was en dat hij gedwongen werd uw man als drugsdealer aan te duiden. Jullie verzamelden jullie spullen en vertrokken naar Uzunagatsj, een klein dorpje waar jullie tot aan uw vlucht verbleven.

Begin april 2011 belde uw schoonmoeder uw man op en stelde dat iemand bij haar thuis geweest was.

Op 30 april 2011 vertrok u per trein naar Moskou en verder naar Minsk. Daar stapte u in een wagen en kwam zo tot België.

Op 5 mei 2011 kwam u in België aan en diende de volgende dag uw tweede asielaanvraag in.

In het verleden had u immers al eens problemen gehad in Kazachstan waarvoor u op 17 september 2009 asiel aanvroeg bij de Belgische asielinstanties. U zou het slachtoffer van de Kazachse autoriteiten geweest zijn nadat u de rellen in China in 2009 had gezien en gefilmd.

Op 18 november 2009 keerde u vrijwillig terug aangezien u heimwee had en uw vader ziek was. U bleef uit voorzorg enkele maanden in Bishkek, Kirgizië alvorens in juni 2010 terug te keren naar Almaty. U kende hieromtrent geen problemen meer sinds uw terugkeer naar Kazachstan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw geboorteakte, uw huwelijksakte en rijbewijs.

Uw man legt zijn Kazachs en Belgisch rijbewijs, geboorteakte, diploma, visitekaartje van zijn werk, een document in verband met zijn werk, een document in verband met zijn individueel nummer, twee internetartikelen en de geboorteakte van uw dochter, neer. Na het gehoor stuurde uw man ook nog een cd met bewijzen van zijn groepsactiviteiten, alsook drie internetartikelen op.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op de problemen van uw echtgenoot, S. M. (O.V. 6.490.750).

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming omdat het asielrelaas van uw echtgenoot niet aannemelijk bleek.

Bijgevolg kan ook, wat u betreft, niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw man werd als volgt gemotiveerd:

"U vreest dat u, net zoals de andere groepsleden, opgepakt zal worden bij een eventuele terugkeer naar Kazachstan omwille van uw politieke activiteiten. Het Commissariaat-generaal twijfelt er niet aan dat u enigszins politiek actief was in uw herkomstland. Echter, de redenen voor uw vertrek uit Kazachstan, en de problemen die hiertoe de grondslag vormden, bleken weinig aannemelijk en ongeloofwaardig te zijn, en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst is er een uiterst opmerkelijke en ernstige tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw betreffende het begin van uw concrete problemen, namelijk de meeting op 13 maart 2011, aan het licht gekomen. U verklaart dat u na deze meeting gedurende enkele uren aangehouden werd door de Kazachse autoriteiten. (CGVS p. 20) U zou rond 22u-23u diezelfde dag vrijgelaten zijn. (CGVS p. 20 en 27) K. D. wachtte op u in een auto en hij bracht u naar huis. (CGVS

p. 21) Uw vrouw daarentegen geeft een andere versie van deze feiten. Zo verklaart zij dat u gedurende een drietal dagen niet thuiskwam. (CGVS vrouw p. 8) Na drie dagen zou u te voet naar huis gekomen zijn. (CGVS vrouw p. 8) Het Commissariaat-generaal tilt zwaar aan deze opmerkelijke tegenstrijdigheid, temeer gezien het belang van deze meeting en de daaropvolgende arrestatie. U verklaart immers dat uw asielproblemen begonnen zijn na deze meeting, hetgeen rechtstreeks resulteerde in uw vlucht uit het land. Verwacht kan dan ook worden dat echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, overeenkomstige verklaringen kunnen afleggen over kernelementen van hun asielrelaas, waartoe de duur van een arrestatie gerekend kan worden. Uw vrouw werd geconfronteerd met dit wezenlijk verschil in tijdsduur waarop zij stelt dat u toch lang afwezig was in maart. (CGVS vrouw p. 11) Deze uitleg voor dergelijk ernstige ongerijmdheid is niet afdoende. Het Commissariaat-generaal tilt zwaar aan deze tegenstrijdigheid gezien het belang en de gevolgen van deze meeting, zijnde het begin van uw concrete problemen en de oorzaak van uw vertrek. Uw geloofwaardigheid wordt door deze tegenstrijdigheid ernstig aangetast.

Bovendien moet opgemerkt worden dat uw gebrekkige kennis over essentiële onderdelen van uw asielrelaas en uw houding in dit verband allerm minst in overeenstemming te brengen zijn met uw verklaarde vrees voor vervolging in uw land van herkomst. U verklaart dat na deze meeting op 13 maart 2011 verschillende groepsleden problemen kenden. Echter, u blijkt hierover slechts geringe informatie te bezitten, en uw houding hieromtrent blijkt eveneens eerder laks te zijn, hetgeen moeilijk verenigbaar is met de ernstige vrees die zou koesteren ten aanzien van uw thuisland. Zo bleek T. K. na de arrestatie verdwenen te zijn. U stelt dat zijn ouders op zoek gingen naar hem, de verschillende stappen die zij ondernomen hadden kan u echter niet weergeven. (CGVS p. 21) U weet niet wat er met uw vriend A., die u gebeld had en vermeldde dat hij u valselyke had moeten beschuldigen van drugsfeiten, die dag effectief gebeurd is, u kan het slechts vermoeden. (CGVS p. 23) U hebt vernomen dat hij momenteel in Oost-Europa zou zitten. (CGVS p. 24) Wanneer hij naar daar vertrokken is, weet u niet. (CGVS p. 24) U kan tevens niet zeggen of A. na die bekentenis nog problemen gehad heeft, u was toen niet meer in Kazachstan en u heeft geen contact meer met hem. (CGVS p. 24) Ook in verband met groepsleider, K. D., blijft u vaag. U stelt enkel dat hij verdween en dat u nadien geen informatie over hem heeft. (CGVS p. 24) Wederom twijfelt het Commissariaat-generaal aan de ernst en de geloofwaardigheid van de problemen die u en uw vrienden kregen na de meeting op 13 maart 2011. Gezien het feit dat deze groep reeds in 2009 werd opgericht en gezien het feit dat deze groep slechts een kern van vijf personen bevatte, mag redelijkerwijze verwacht worden dat u meer interesse zou hebben in de gearresteerde of verdwenen groepsleden en hierover tenminste op extensieve wijze getracht zou hebben informatie te bekomen. U stelt dat u vanuit uw onderduikadres in Uznagatsj iedereen probeerde te bereiken maar dat alle telefoons afgesloten bleken. (CGVS p. 24) Deze uitleg is echter niet afdoende. Het Commissariaat-generaal kon redelijkerwijs verwachten dat u, indien deze telefoons afgesloten zouden zijn, bijvoorbeeld via uw kennissen of familieleden meer concrete en duidelijke informatie zou trachten te verkrijgen betreffende de arrestaties of verdwijningen. Uw groep bevatte slechts een handvol mensen waarvan u de enige bent die nog niet verdwenen of gearresteerd werd. Verwacht kon dus worden dat u meer inspanningen zou leveren om dergelijk essentiële informatie te bekomen, gezien de vriendschap die u had met deze personen en temeer gezien de soortgelijke problemen waarin jullie allen verzeild geraakt waren.

Vaagheid kenmerkt ook uw reisroute. Zo kon u niet vertellen via welke landen u gereisd bent na aankomst in Wit-Rusland of via welk land u de Schengenzone bent binnengekomen. (CGVS p. 13) U verklaart dat er een vals paspoort met vals visum aan u werd gegeven. (CGVS p. 11) Echter, welke gegevens in het paspoort stonden, weet u niet, noch heeft u enige informatie betreffende het visum. (CGVS p. 11) Hoe deze documenten geregeld werden door uw passeur, Al., weet u niet. (CGVS p. 11) De familienaam of nationaliteit van Al., kan u niet weergeven. (CGVS p. 14) Bovendien bleek u aan een bepaalde grenscontrole problemen gehad te hebben, waar dat was weet u niet. (CGVS p. 14) U kon tot slot geen documenten ter staving van uw reisweg voorleggen, noch werden er enige afspraken gemaakt met uw chauffeur voor in het geval van eventuele controles. (CGVS p. 14) Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van deze reis. Ook in het opzicht van de passeur, die in uw geval illegaal, met behulp van valse documenten, personen de grens over smokkelde, is het van vitaal belang dat u dergelijke details kon weergeven om het risico op ontdekking te minimaliseren. Opnieuw hollen uw vage verklaringen uw algehele geloofwaardigheid uit.

Wat betreft de problemen die uw vrouw gekend zou hebben, ontstaan voor jullie huwelijk, met betrekking tot haar aanwezigheid bij de rellen in China in 2009, en waarvoor zij op 17 september 2009 asiel aanvraagde bij de Belgische asielinstanties, wenst het Commissariaat-generaal het volgende op te merken. Het Commissariaat-generaal heeft zware twijfels bij de ernst en de geloofwaardigheid van de problemen die uw vrouw met de Kazachse Nationale veiligheidsdienst en onbekende Chinezen

gehad zou hebben. Immers, op 18 november 2009 keerde uw vrouw vrijwillig terug naar uw herkomstland, nadat ze haar asielprocedure in België stopzette. Volgens uw vrouw omdat ze naar haar ouders verlangde, haar vader was ziek. (CGVS vrouw p. 4) Na enkele dagen in Almati gebleven te zijn, verbleef uw vrouw vervolgens een half jaar in Bishkek, waarna ze terugkeerde naar Almati. (CGVS vrouw p. 4) Vooreerst wordt de vrees van uw vrouw met betrekking tot deze problemen ondermijnd door haar vrijwillige terugkeer. Indien zij daadwerkelijk gevreesd zou hebben voor haar leven, is het weinig waarschijnlijk dat zij na twee maanden haar asielprocedure zou stopzetten, omdat zij heimwee bleek te hebben. In ieder geval bleken er, volgens haar verklaringen, geen incidenten meer te zijn voorgevallen in verband met haar eerdere problemen, sinds haar terugkeer naar Kazachstan. (CGVS vrouw p. 11) U verklaart weliswaar dat uw problemen vermoedelijk ook het gevolg zijn van de eerdere problemen van uw vrouw (CGVS,p.28), maar u kan dit vermoeden niet staven met objectieve elementen. U verklaart uw vermoeden door te wijzen op de disproportionele vervolging op u in vergelijking met uw laag politiek profiel en engagement (CGVS,p.28). U kan echter geen concrete aanwijzingen geven hiervoor, en nergens worden de problemen van uw vrouw vermeld door de vervolgers. Uw vermoeden is verder onaannemelijk omdat uw vrouw zelf na januari 2010 geen problemen meer heeft gekend, en omdat het de vervolging op de andere leden van uw politieke vriendengroep niet verklaart. Wegens het ontbreken van enige concrete problemen in verband met de redenen van haar eerste asielaanvraag, kunnen ook deze problemen dan ook geen recht geven op het verkrijgen van enige internationale bescherming.

Tot slot kunnen de documenten die u voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw Kazachs en Belgisch rijbewijs, uw geboorteakte, diploma, visitekaartje van uw werk, een document in verband met uw werk, een document in verband met uw individueel nummer, uw huwelijksakte, het rijbewijs van uw vrouw en de geboorteakte van uw dochter bewijzen op voldoende wijze uw identiteit en werkverleden, hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. Het internetartikel van 17 december 2009 (document 12A) stelt enkel dat er, naast de algemene optocht van 17 december 2009, ook een optocht van agressieve jongeren was die dag. Er werd niet in duidelijk gemaakt wie die jongeren waren, enkel dat erop het einde van de optocht een korte confrontatie was met de autoriteiten en dat er arrestaties waren. Het volgende internetartikel (document 12B), eveneens van 17 december 2009, gaat algemeen over de optocht die georganiseerd werd op die dag. U hebt aan deze meeting niet meegedaan. (CGVS p. 11) Na het verhoor stuurde u ook nog een cd met bewijzen van uw groepsactiviteiten, en drie internetartikels. Het eerste internetartikel gaat algemeen over het feit dat het verbod van activiteiten van de communistische partij werden verlengd voor een jaar. Het tweede artikel van Wikipedia gaat over het feit dat er twee verschillende communistische partijen zijn: namelijk de communistische volkspartij van Kazachstan, en de communistische partij van Kazachstan, wiens activiteiten werden stopgezet. Het derde artikel, vermoedelijk gedateerd op 16 november 2010, stelt dat leden van beide communistische partijen aanwezig waren op de herdenking van de Oktoberrevolutie. U verklaart dat u aanwezig was op deze herdenking. Ene M. wordt genoemd in het artikel, als zijnde lid van het hoofdbureau van 'Sar Arkoy', aanwezig op deze herdenking. Er werd geen melding gemaakt van enige problemen tijdens deze herdenking. Tot slot zijn erop de CD die u na het interview verzonden heeft, vier filmfragmenten te zien. Eén fragment laat een manifestatie van enkele personen zien. De politie onderbreekt deze manifestatie, door de betogers een pamflet met de wetsartikels hieromtrent te laten zien. Een persoon, niet u, wordt opgepakt. U werd in dit fragment niet herkend. Het andere fragment toont een persoon, ene S. T. die zich aanmeldt bij de politie om op provocerende wijze klacht in te dienen. Dan is er nog een video van een meeting in januari 2010 waarbij de politie de manifestatie verdrijft, wederom werd één persoon, niet u, meegenomen. Tot slot is er een nieuwsfragment van 30 januari 2010 waarbij een persoon, niet u, een speech geeft in verband met het afgeven van territorium aan China door de Kazachse autoriteiten. De politie probeert in dit fragment de oppositie te verdrijven. Zoals in het begin van deze beslissing gesteld werd, twijfelt het Commissariaat-generaal niet dat u politiek actief was in uw herkomstland. Echter, dit is, in casu, niet voldoende om internationale bescherming te verkrijgen. Zoals in deze beslissing werd uitgelegd, werd er ten eerste getwijfeld aan de problemen die u gekregen zou hebben maart 2011, volgens u het begin van uw asielproblemen en de reden van uw vlucht uit uw herkomstland. (CGVS p. 18) Deze videofragmenten en artikelen die u neerlegt, hebben vooreerst geen betrekking op de problemen van maart 2011, bijgevolg kunnen zij niet als rechtstreeks begin van bewijs hiervan gezien worden. Ook werd u nergens herkend in één van deze fragmenten. Uw achternaam kwam eenmaal voor in een artikel met betrekking tot een herdenking, zonder dat er sprake was van enige problemen tijdens deze gebeurtenis. De documenten die u neerlegt zijn bijgevolg niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen.

Bijgevolg kan erop basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico

op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 25 februari 2013 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Betreffende de in de bestreden beslissing weerhouden tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekers aangaande de duur van de arrestatie van verzoeker na de meeting van 13 maart 2011 en de wijze waarop verzoeker na zijn vrijlating thuis aankwam, merken verzoekers op dat er geen tegenstrijdigheid is.

Ze leggen uit dat er in totaal drie arrestaties geweest zijn, een eerste in december 2009 waarbij de arrestatie drie à vier uur duurde, een tweede in januari 2010 voor een tijdsspanne van zes à zeven uur en een derde in maart 2011 van enkele uren.

Wat betreft de laatste arrestatie stelt verzoekster verklaard te hebben dat verzoeker zelf naar huis was gekomen, maar niet wist of hij afgezet was of niet, gezien dit voor haar niet belangrijk was.

Ze wijzen er tevens op dat verzoekster heeft toegelicht dat zij niet weet hoelang hij effectief is aangehouden, maar dat hij lang afwezig was en het misschien gaat over een andere datum. Ze menen dat de commissaris-generaal deze verklaring niet zomaar naast zich kan neerleggen door te stellen dat een aanpassing van een verklaring geen verschoning vormt voor de tegenspraak.

Ze wijzen erop dat ze eerder verduidelijkingen hebben verschaft over hun verklaringen en dat ze niet van oordeel zijn dat het om een tegenstrijdigheid gaat. Daarbij vragen ze zich af wat het nut is om een asielzoeker met een tegenstrijdigheid te confronteren als zijn aangepaste verklaring nadien toch niet in overweging wordt genomen.

Betreffende de motivering waarin gesteld wordt dat verzoeker slechts een beperkte kennis had over de andere groepsleden, over wat er met hen gebeurd is, over de arrestaties en/of verdwijningen, stellen verzoekers dat de commissaris-generaal voorbijgaat aan het feit dat verzoeker ook andere concrete antwoorden heeft verschaft. Deze concrete informatie overstijgt volgens hen de motivatie van de bestreden beslissing.

Bovendien zo stellen ze gaat de commissaris-generaal voorbij aan het feit dat verzoeker enkel maar de informatie kan geven waarover hij zelf beschikt. Verzoekers wijzen erop dat wanneer mensen "verdwijnen", dit juist betekent dat niemand weet waar deze personen zich bevinden. Verzoeker kan dan ook niet meer informatie over K. T. geven dan dat hij "verdwenen" is.

Verzoekers verklaren dat nadat de moeder van I. B., eveneens een groepslid, hen heeft verteld dat haar zoon was aangehouden op beschuldiging van drugshandel, ze korte tijd nadien het land hebben verlaten en dus niet de nodige tijd hadden om alles uit te spitten, gezien ze voor hun leven vreesden.

Verder wijzen verzoekers erop dat O. A. gedwongen werd om verzoeker valselijk te beschuldigen van drugsfeiten. Verzoeker zou van een vriend van A. die samen met A. heeft gestudeerd hebben gehoord dat A. ergens in Oost-Europa zou zijn; meer informatie zou hij hier echter niet over kunnen geven omdat hij geen contacten heeft met A. zelf en hij ook niet zeker is of A. wel effectief in Oost-Europa zit.

Waar de commissaris-generaal vaststelt dat verzoekers onvoldoende informatie kunnen verschaffen over hun reisroute en -documenten, stellen verzoekers dat deze voorbijgaat aan het menselijke aspect en de beperkingen van het geheugen en "*de beperkingen ten gevolge van de situatie waarin verzoekende partijen zich bevonden*" (zie het verzoekschrift, p. 7).

Verzoekers wijzen erop dat ze afhankelijk zijn van de informatie die de passeur hen geeft. Ze stellen dat hij betaald werd om de hele reis te regelen, dat hij ook diegene was die de paspoorten in orde bracht, hen over de grenzen heeft begeleid en bovendien voor een auto heeft gezorgd waarin verzoekers samen met andere personen naar België werden gebracht.

Verzoekers stellen dat de rol en connecties van de passeur niet onderschat mogen worden en besluiten dat hun beperkte kennis door de situatie waarin zij zich bevonden hen bijgevolg niet ten kwade mag worden geduid.

Wat betreft de problemen die verzoekster in het verleden heeft gekend en waardoor zij vroeger hier reeds een asielaanvraag heeft ingediend, wijzen verzoekers erop dat zij tijdens de asielprocedure is moeten terugkeren naar haar land van herkomst omdat haar vader ziek was. Ze stellen dat, in weerwil tot wat de commissaris-generaal laat uitschijnen, zij niet louter uit heimwee is teruggekeerd.

Ze herhalen dat verzoekster verklaard heeft door de ziekte van haar vader noodgedwongen te zijn teruggekeerd en dat er geen enkele reden is om te twifelen aan die verklaring.

Daarnaast onderstrepen verzoekers dat verzoekster duidelijk heeft verklaard dat haar ouders werden lastig gevallen en er hen steeds werd gevraagd waar verzoekster was.

Verzoekers besluiten dat de motivering waarin de commissaris-generaal stelt dat er volgens verzoekster geen incidenten meer zijn voorgevallen in verband met haar eerdere problemen, niet staande blijft wanneer haar volledige verklaring in ogenschouw wordt genomen.

Betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voeren verzoekers een schending aan van artikel 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers halen artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan en stellen vast dat de commissaris-generaal besluit dat ze niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, doch zijn beslissing hieromtrent niet motiveert.

Ze wijzen erop dat ook in het administratief dossier geen actuele informatie te vinden is, terwijl dit aspect grondig moet worden onderzocht.

Verzoekers besluiten dat de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn.

Verzoekers vragen de Raad in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen; in ondergeschikte orde vragen ze de bestreden beslissing te hervormen en hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift een bewijs dat verzoeker deel uitmaakt van een politieke partij.

2.2. Beoordeling

De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, M. T., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, S. M., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Verzoekers stellen te vrezen dat verzoeker, net zoals de andere groepsleden, opgepakt zal worden bij een eventuele terugkeer naar Kazachstan omwille van zijn politieke activiteiten.

De Raad stelt vast dat verzoekers er niet in slagen hun vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Hoewel de Raad niet twijfelt aan het feit dat verzoeker enigszins politiek actief was in zijn land van herkomst, zijn de redenen voor hun vertrek uit Kazachstan, en de problemen die hiertoe de grondslag vormden, niet geloofwaardig.

Vooreerst wordt er een zware tegenstrijdigheid vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekers betreffende het begin van hun concrete problemen, namelijk de meeting op 13 maart 2011.

Verzoeker verklaart op het Commissariaat-generaal dat hij na deze meeting gedurende enkele uren aangehouden werd door de Kazachse autoriteiten (zie het verhoorverslag van 11 december 2012, p. 20).

Verzoeker zou rond 22u- 23u diezelfde dag vrijgelaten zijn (zie verhoorverslag , p. 20, 27). K. D. wachtte op verzoeker in een auto en bracht hem naar huis (zie verhoorverslag, p. 21).

Verzoekster daarentegen geeft een andere versie van deze feiten; zij verklaart op 11 december 2012 dat verzoeker gedurende een drietal dagen niet thuiskwam (zie haar verhoorverslag, p. 8) en dat hij na drie dagen te voet naar huis gekomen was (zie p. 8).

Geconfronteerd met dit wezenlijk verschil in tijdsduur stelde verzoekster dat verzoeker in maart 2011 toch lang afwezig was gebleven (zie haar verhoorverslag, p. 11).

Deze uitleg voor dit tijdsverschil wordt niet aangenomen en keert zich tegen de geloofwaardigheid van het relaas.

Waar verzoekers in het verzoekschrift verduidelijken dat er in totaal drie arrestaties geweest zijn, een in december 2009 die drie à vier duurde, een tweede in januari 2010 van zes à zeven uur en een derde van enkele uren, stelt de Raad vast dat bovenstaande vaststelling wel degelijk betrekking heeft op het incident van 13 maart 2011 zodat voornoemde verklaring aldus niet kan volstaan om de tegenstrijdigheid op te heffen.

Ook de opmerking dat het voor verzoekster niet belangrijk was om te weten op welke manier verzoeker na het incident thuisgeraakte, doet geen afbreuk aan hun tegenstrijdige verklaringen hieromtrent.

Gelet op het feit dat deze meeting het begin vormt van verzoekers problemen en aldus de rechtstreekse aanleiding vormt van hun vlucht uit hun land van herkomst, kan verwacht worden dat ze coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen kunnen afleggen over kernelementen van hun asielrelaas, waartoe de duur van een arrestatie gerekend kan worden.

Verzoekers merken in hun verzoekschrift op dat verzoekster na confrontatie heeft toegelicht dat zij niet weet hoelang haar man effectief is aangehouden, maar dat hij lang afwezig was en dat het misschien gaat over een andere datum. Ze menen dat de commissaris-generaal deze verklaring niet zomaar naast zich kan neerleggen door te stellen dat een aanpassing van een verklaring geen verschoning vormt voor de tegenspraak. Ze wijzen erop dat ze meer duidelijkheid hebben verschaft over hun verklaringen en het dus niet om een tegenstrijdigheid gaat. Ze vragen zich ook af wat het nut is om een asielzoeker met een tegenstrijdigheid te confronteren als een aangepaste verklaring toch niet in overweging wordt genomen.

De Raad stelt vast dat wanneer verzoekster na confrontatie met de tegenstrijdigheid, verklaart dat verzoeker in maart lang afwezig is gebleven, dit enkel de tegenstrijdigheid bevestigt.

Haar vermoeden dat de tegenstrijdigheid misschien te wijten is aan een verkeerde datum kan ook niet worden weerhouden, aangezien uit hun verklaringen dienaangaande duidelijk blijkt dat deze betrekking hebben op het incident in maart 2011.

De aangepaste verklaring van verzoekster, kan volgens de Raad deze tegenstrijdigheid niet opheffen. Deze vaststelling die betrekking heeft op een kernelement, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

Bovendien moet opgemerkt worden dat de gebrekkige kennis van verzoeker over essentiële onderdelen van zijn asielrelaas en zijn houding in dit verband, niet in overeenstemming te brengen is met zijn verklaarde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst.

Verzoeker verklaart dat na de meeting op 13 maart 2011 verschillende leden van de groep problemen kenden.

Hij blijkt hierover echter, in tegenstelling tot wat verzoekers in hun verzoekschrift beweren, slechts geringe informatie te bezitten, en zijn houding hieromtrent blijkt eveneens eerder laks te zijn, hetgeen moeilijk verenigbaar is met de voorgehouden vrees.

Aangaande de verdwijning van T. K. wist verzoeker enkel dat diens ouders op zoek gingen naar hem. Waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat T. K. verdwenen is en hij derhalve niet meer informatie kan geven, merkt de Raad op dat verzoeker zelfs niet op de hoogte is van de verschillende stappen die de ouders van T. K. ondernomen hadden (zie verhoorverslag, p. 21).

Het loutere feit dat T. K. verdwenen is volstaat aldus niet ter verantwoording van het gebrek aan informatie..

Verzoeker weet daarenboven niet wat er met zijn vriend A., die hem ingelicht had dat hij hem valselijke had moeten beschuldigen van drugsfeiten, die dag gebeurd is, hij kan slechts vermoeden dat A. onder druk werd gezet en werd afgeranseld toen hij in het ziekenhuis lag (zie verhoorverslag p. 23). Verzoeker verklaarde echter wel vernomen te hebben dat A. momenteel in Oost-Europa zou verblijven (zie verhoorverslag, p. 24), maar wanneer hij naar daar vertrokken is, weet verzoeker niet (zie verhoorverslag, p. 24). Verzoeker kan tevens niet zeggen of A. na die bekentenis nog problemen gehad heeft, hij was toen niet meer in Kazachstan en heeft geen contact meer met hem (zie verhoorverslag, p. 24).

Wat het lot van A. betreft, merkt de Raad op dat verzoekers zich in het verzoekschrift beperkten tot het herhalen van de eerder afgelegde verklaringen op het Commissariaat-generaal. Het louter herhalen van verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Van verzoeker kan worden verwacht dat hij meer inspanningen zou hebben gedaan om van A. meer informatie te bekomen.

Ook in verband met groepsleider, K. D., blijft verzoeker erg vaag. Hij stelt enkel dat K. D. verdween en dat hij nadien geen informatie over hem heeft ontvangen (zie verhoorverslag, p. 24).

Dergelijke onwetendheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen die verzoeker en zijn vrienden kregen na de meeting op 13 maart 2011.

Gezien het feit dat de groep waartoe verzoeker behoorde reeds in 2009 werd opgericht en gezien het feit dat deze groep slechts een kern van vijf personen bevatte, mag redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker meer interesse zou hebben in de gearresteerde of verdwenen groepsleden, minstens zou getracht zou hebben informatie te bekomen.

Verzoeker stelt dat hij vanuit Uznagatsj, waar hij was ondergedoken, iedereen probeerde te bereiken maar dat alle telefoons afgesloten bleken (zie verhoorverslag, p. 24).

Deze uitleg is echter niet afdoende. Van verzoeker kon immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij, indien deze telefoons afgesloten zouden zijn, bijvoorbeeld via zijn kennissen of familieleden meer concrete informatie zou trachten te verkrijgen betreffende de arrestaties of verdwijningen.

Verzoeker is vervolgens ook erg vaag over zijn reisroute.

Zo kon hij niet vertellen via welke landen ze reisden na aankomst in Wit-Rusland of via welke landen ze de Schengenzone binnenkwamen (zie verhoorverslag, p. 13). Verzoeker verklaart dat hij een vals paspoort met vals visum in handen kreeg maar weet niet welke gegevens in het paspoort stonden, noch in het visum (zie verhoorverslag, p. 11). Hoe deze documenten geregeld werden door de passeur, Al., weet verzoeker niet. (zie verhoorverslag, p. 11).

Ook de familienaam of nationaliteit van Al., kan verzoeker niet weergeven (zie verhoorverslag, p. 14). Bovendien bleek verzoeker aan een bepaalde grenscontrole problemen gehad te hebben, maar kan hij niet zeggen waar (zie verhoorverslag, p. 14).

Verzoeker kon geen enkel stavingstuk over zijn reisweg voorleggen. Aangezien de vlucht uit het land een uiterst preciaire onderneming is, is het niet aannemelijk dat verzoeker zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van deze reis.

De verklaring in het verzoekschrift dat de passeur alles regelde en zijn rol en connecties niet mogen onderschat worden, is nietszeggend en laat de weerhouden onwetendheid ongemoeid.

Aangaande de problemen die verzoekster zou gekend hebben vóór haar huwelijk, en waarvoor zij op 17 september 2009 asiel aanvraag in België, stelt de Raad vast dat zij op 18 november 2009 vrijwillig naar haar land van herkomst terugkeerde omdat volgens verzoekster zij naar haar ouders verlangde en haar vader was ziek (zie haar verhoorverslag, p. 4). Na enkele dagen in Almati gebleven te zijn, verbleef zij vervolgens een half jaar in Bishkek, waarna ze terugkeerde naar Almati. (zie verhoorverslag, p. 4)

De voorgehouden vrees van verzoekster met betrekking tot deze problemen wordt op de helling gezet door haar terugkeer naar haar land, twee maanden na haar asielaanvraag.

Volgens haar verklaringen (zie verhoorverslag, p. 4) zijn er na haar terugkeer geen incidenten meer voorgevallen in verband met haar eerdere problemen.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift opmerken dat verzoekster verklaarde dat tijdens haar afwezigheid haar ouders werden bezocht en naar haar werd gevraagd, antwoordt de Raad dat dergelijke feiten niet kunnen worden beschouwd als daden van vervolging tegen verzoekster.

De Raad neemt er nota van dat verzoeker verklaart dat zijn problemen vermoedelijk ook het gevolg zijn van de eerdere problemen van verzoekster (zie verhoorverslag, p. 28) en verklaart dit vermoeden door te wijzen op de disproportie tussen de vervolging en zijn laag politiek profiel en engagement (zie verhoorverslag, p. 28).

Verzoeker kan echter geen concrete aanwijzingen geven.

Zijn vermoeden is verder onaannemelijk omdat verzoekster zelf na januari 2010, geen problemen meer heeft gekend, en omdat het de vervolging op de andere leden van zijn politieke vriendengroep niet verklaart.

Het Kazachs en Belgisch rijbewijs van verzoeker, zijn geboorteakte, diploma, visitekaartje van zijn werk, een document in verband met zijn werk, een document in verband met zijn individueel nummer, de huwelijksakte, het rijbewijs van verzoekster en de geboorteakte van hun dochter, bewijzen verzoekers identiteit en werkverleden, maar kunnen niet in verband worden gebracht met de door verzoekers aangehaalde problemen.

Het internetartikel van 17 december 2009 (document 12A) stelt enkel dat er, naast de algemene optocht van 17 december 2009, ook een optocht van agressieve jongeren was die dag. Er werd niet in duidelijk gemaakt wie die jongeren waren, enkel dat erop het einde van de optocht een korte confrontatie was met de autoriteiten en dat er arrestaties waren.

Het internetartikel (document 12B), eveneens van 17 december 2009, gaat algemeen over de optocht die georganiseerd werd op die dag. Verzoeker verklaarde echter niet aan deze meeting te hebben meegedaan (zie verhoorverslag, p. 11)

Na zijn verhoor stuurde verzoeker naar het Commissariaat-generaal ook nog een cd over zijn groepsactiviteiten en drie internet artikels.

Het eerste internetartikel gaat algemeen over het feit dat het verbod van activiteiten van de communistische partij werden verlengd voor een jaar.

Het tweede artikel van Wikipedia gaat over het feit dat er twee verschillende communistische partijen zijn: namelijk de communistische volkspartij van Kazachstan, en de communistische partij van Kazachstan, wiens activiteiten werden stopgezet.

Het derde artikel, vermoedelijk gedateerd op 16 november 2010, stelt dat leden van beide communistische partijen aanwezig waren op de herdenking van de Oktoberrevolutie. Verzoeker verklaart dat hij aanwezig was op deze herdenking. Ene M. wordt genoemd in het artikel, als zijnde lid van het hoofdbureau van 'Sar Arkoy', aanwezig op deze herdenking. Er werd geen melding gemaakt van enige problemen tijdens deze herdenking.

Op de CD blijken er volgens de bestreden beslissing vier filmfragmenten te zien te zijn.

Eén fragment laat een manifestatie van enkele personen zien. De politie onderbreekt deze manifestatie, door de betogers een pamflet met de wetsartikels hieromtrent te laten zien. Een persoon, niet verzoeker, wordt opgepakt. Verzoeker zelf werd in dit fragment niet herkend.

Het andere fragment toont een persoon, ene S. T. die zich aanmeldt bij de politie om op provocerende wijze klacht in te dienen.

Dan is er volgens de bestreden beslissing nog een video van een meeting in januari 2010 waarbij de politie de manifestatie verdrijft, wederom werd één persoon, niet verzoeker, meegenomen.

Tot slot is er volgens de bestreden beslissing nog een nieuwsfragment van 30 januari 2010 te zien waarbij een persoon, niet verzoeker, een speech geeft in verband met het afgeven van territorium aan China door de Kazachse autoriteiten. De politie probeert in dit fragment de oppositie te verdrijven.

Zoals reeds gesteld wordt er niet aan getwijfeld dat verzoeker politiek actief was in zijn land. Het blijkt dat de videofragmenten en artikels geen betrekking op de problemen van maart 2011 en kunnen bijgevolg niet als rechtstreeks begin van bewijs van hun problemen gezien worden.

Het blijkt dat verzoeker nergens werd herkend in één van deze fragmenten; zijn achternaam kwam eenmaal voor in een artikel met betrekking tot een herdenking, zonder dat er sprake was van enige problemen tijdens deze gebeurtenis.

Verzoekers voegen bij het verzoekschrift (zie p. 9) "een bewijs dat verzoeker deel uitmaakte van een politieke partij".

Bedoeld stuk betreft een fotokopie -dergelijke stukken zijn gemakkelijk te vervalsen-; dit stuk is niet gesteld in de taal van de procedure en niet voorzien van een vertaling naar deze taal. Verzoekers leggen ook niet uit dat ze dit stuk niet eerder in de loop van de procedure konden bijbrengen, zoals voorzien in artikel 39/76 van de vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Aangaande de grief van verzoekers dat de commissaris-generaal de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende motiveert, leest de Raad in de bestreden beslissing (zie p. 4) dat "*op basis van de elementen uit uw dossier*" aan verzoekers de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, geweigerd wordt.

Inderdaad, een ongeloofwaardig asielrelaas kan ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE